

Διαδρομή

Τα όνειρά μας έγιναν ξεθωριασμένες αναμνήσεις
μιας χαμένης ζωής
που τις κρύψαμε καλά
στους σκοτεινούς δρόμους του μυαλού μας.
Εκείνους τους δρόμους που δεν περπατήσαμε ποτέ
γιατί φοβηθήκαμε
κι ύστερα ξεχάσαμε
γιατί αναγκαστήκαμε να ξεχάσουμε.
Η ζωή μας κρυστάλλινη
σπάει
γίνεται θρύψαλα
που μας χαράζουν το σώμα αιώνια.
Τώρα ψάχνουμε τη λύτρωση
σε ξεχασμένους αριθμούς τηλεφώνων.
Κανείς δεν απαντά.
Τότε χανόμαστε σε σκοτεινά δωμάτια.
Τρεφόμαστε με καπνούς που μας
θολώνουν το μυαλό και
δε βλέπουμε τις σκέψεις μας.
Έπειτα πέφτουμε στο κρεβάτι με
γόνατα σπασμένα.
Σκεπαζόμαστε με το πέπλο της σελήνης που
μας πλακώνει την ψυχή και
σκοτώνουμε τα συναισθήματά μας
ένα ένα χωρίς τύψεις
μέχρι το ξημέρωμα.

Αγγελίνα Ρέκα

Γ1 Λυκείου

